

MR BEAST

**THE MOST
DANGEROUS
GAMES**

JAMES PATTERSON

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 by MB B&A, LLC.

Oorspronkelijke titel: *The Most Dangerous Games*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Angelique Verheijen

Omslagontwerp: David Curtis

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Zoë van Dijk

Foto MrBeast: © Tyren Redd

Foto James Patterson: © Emilio Guede Jr.

Illustraties van Patrick Arrasmith: stapel geld, schaakstukken, rugzak en wandelschoenen, stiletto's, orka, haai, spinnen, slangen, snowcat, drones, junglepad, Erebusgletsjer, ondergrondse tunnel, bomexplosie, The Host, Burj Khalifa, kist, naald, vliegtuigcrash en handen.

Illustraties van Steven Noble: mobiele telefoon, Zodiacboot, helikopter, raketten, maan, tenten, rotswand, vuurtoren, halsketting, topografische kaart, zaklamp en luidspreker.

Alle overige afbeeldingen zijn afkomstig van Adobe Stock.

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2102 7

ISBN 978 94 027 7834 2 (e-book)

NUR 305

Eerste druk september 2026

De citaten uit het gedicht *In Flanders Fields* van John McCrae op blz. 61 en 221 komen uit de vertaling van Paul Claes (2002).

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

HarperCollins is niet aansprakelijk voor het materiaal op gelinkte websites, die een aanvulling vormen op het boek. Website-eigenaren kunnen de inhoud te allen tijde wijzigen.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE BRIEF

Dit is de brief die de organisatoren hebben gestuurd aan de duizend deelnemers van de vijfde editie van de zoektocht naar 'de Ware'. De goudkleurige envelop was verzegeld met het bekende blauw met roze logo van de youtuber MrBeast. Alleen de deelnemers hebben deze brief onder ogen gekregen. Die vertrouwelijkheid had niets te maken met privacy, zoals iedereen toen dacht, maar met controle.

Ha mensen,

Jimmy hier, MrBeast. Ik ben het. Echt waar.

Om te beginnen: **gefeliciteerd!**

Ik weet wat je denkt: **ik heb me toch nergens voor aangemeld?** Dat klopt. Lees even verder, dan leg ik het uit. Voor mij is dit de belangrijkste brief die ik ooit heb verstuurd, en voor jou is dit de kans van je leven. Misschien wel van tien levens.

Je bent na een zorgvuldige screening geselecteerd voor een besloten wedstrijd die besloten moet blijven. Dat zeg ik niet om geheimzinnig te doen, maar omdat er direct chaos zou uitbreken als dit naar buiten zou komen.

De wedstrijd bestaat uit een serie uitdagingen die zo moeilijk zijn dat je je er geen voorstelling van kunt maken. Het verschil met wat ik normaal gesproken doe, is dat we **niets** opnemen, uitzenden, streamen of uploaden. Niemand krijgt dit te zien.

Geen publiek. Geen aandacht.

Het draait alleen om de wedstrijd.

Jullie strijden om de grootste prijs en de belangrijkste kans uit de geschiedenis, in de zwaarste en meest gestoorde wedstrijd waaraan ik ooit heb meegewerkt.

Er is maar één winnaar, en die krijgt een miljard dollar.

Ja, dat lees je goed. Eén winnaar. Eén miljard dollar. Maar het geld is niet de echte re-

den dat jij hieraan mee mag doen. Het draait om iets wat veel belangrijker is dan geld.

Waar het **echt** om draait is dat we op zoek zijn naar die ene persoon met het talent en de vaardigheden om ons allemaal te redden voordat het te laat is. We zijn dichterbij de afgrond dan we denken. De organisatoren achter deze wedstrijd geloven dat we een ramp alleen nog kunnen afwenden door de mensheid heel snel te verenigen. Daarvoor moeten we iemand vinden die de hele wereld in beweging kan brengen.

Dat klinkt raar, maar het gaat niet alleen om het alsmaar groeiende aantal oorlogen. Het hele systeem begint te bezwijken. Er zijn steeds meer stroomstoringen. Er is steeds vaker niet genoeg water. De bevoorrading haperd. Overal zijn stormen en hittegolven en branden en overstromingen. Mensen worden verdreven uit hun huizen. Je weet niet meer wat echt is en wat niet, en dat levert een crisis op waarin niemand meer weet wat hij moet geloven. Het vertrouwen in onze wereld is bijna helemaal verdwenen.

We zien het allemaal gebeuren. Iedere dag weer.

Toch heb ik hoop, want ik zie ook iedere dag weer dat mensen hun nek uitsteken om te helpen. Net als de organisatie geloof ik dat we iemand nodig hebben die de mensen kan verenigen. Samen kunnen we er iets tegen doen. Het enige wat we daarvoor nodig hebben is

vertrouwen, en dat is nou net waar we zo'n tekort aan hebben.

We hebben mensen nodig op wie we kunnen vertrouwen.

Knoop dit goed in je oren: ik hoor niet bij de organisatie. Zij hebben mij benaderd. Ze vroegen of ik wilde helpen, omdat ik verstand heb van spelletjes, wedstrijden en mensen. En omdat ze geloven dat deze missie belangrijk is.

Ik heb ja gezegd omdat ik ook geloof in het belang van de missie. Ik heb ja gezegd omdat ik geloof in jou.

Als je de uitnodiging accepteert, sluit je je aan bij de meest exclusieve en diverse groep deelnemers ooit: de grootste denkers, de beste probleemoplossers, de sterkste strijders uit landen over de hele wereld. Jij bent iemand die een probleem recht in de ogen kijkt en zegt dat het zijn kop moet houden. Wanneer de schaduw van de dood over je heen valt, zegt jij: 'Vandaag niet.' Dat is wat de wereld nodig heeft. De wereld heeft **jou** nodig.

We hebben allemaal gezien wat er kan gebeuren als één persoon iets belangrijks op gang brengt. Een kunstenaar. Een atleet. Een kind met een telefoon. Een hulpverlener. Een leraar. Eén stem kan een vuur ontsteken waaraan miljoenen mensen zich komen warmen. En als al die mensen samenkomen, dan wordt het onmogelijke mogelijk.

Dat is het doel van deze wedstrijd.

En om dat doel te bereiken heeft de winnaar middelen nodig.

Als jij de wedstrijd wint en wordt uitgeroepen tot **de Ware**, dan krijg je een miljard. Je krijgt de middelen en de contacten om het verschil te maken.

Er zijn een paar regels die je moet begrijpen voor je ja zegt:

1. **Dit is vertrouwelijk.** Je moet overeenkomsten ondertekenen en protocollen volgen. Die geheimhouding is geen grapje. We zullen zorgen dat dit niet in de publiciteit komt.

2. **Dit is geen show.** Ik zeg het nog maar een keer. Er is geen livestream en er wordt niets geüpload. Dit wordt niet opgenomen en voorgeschoteld aan het grote publiek. Er is niet eens publiek. Als je het voor de aandacht doet, blijf dan maar weg.

3. **Dit is gevaarlijk.** Er zijn regels. Er is medische hulp. Er zijn manieren om je terug te trekken als het niet anders kan. **Maar...** Je kunt gewond raken. **Je kunt doodgaan.** Dat is niet overdreven, het zijn gewoon de feiten.

4. Als je de uitnodiging accepteert, gaat het snel. Je krijgt niet alles tegelijk te horen. Dat doen we met opzet.

Tot slot:

We vragen je niet om een held te zijn. We willen dat jij de persoon bent die mensen willen

volgen wanneer angst het dreigt te winnen van redelijkheid.

Als je ja zegt, hoor je van ons hoe het verder gaat.

Als je nee zegt, zal niemand ooit weten dat je bent gekozen.

Hoe dan ook: **we hadden een goede reden om voor jou te kiezen.**

Ik kijk ernaar uit om je binnenkort te ontmoeten.

Bereid je mentaal en fysiek voor op de gevaarlijkste spelen ooit.

Vertrouw erop dat het uiteindelijk allemaal de moeite waard zal zijn. Vertrouw op mij.

Oprechte groet,

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to be 'JD' or 'MrBeast'.

Jimmy Donaldson,
beter bekend als MrBeast

1.

ALEK ANTARCTICA

Kan één persoon echt de wereld redden?

Aleksandra Andrich, Alek voor vrienden, is één meter tachtig lang, tweeëntwintig jaar oud en gehard in de strijd. Jaren van oorlog hebben haar hoekje van de Karpaten vermorzeld, en zij heeft het allemaal overleefd. Haar familie is al zo lang op de vlucht dat ze niet eens meer weet in welk land ze ooit zijn begonnen met vluchten.

Ze is gewaarschuwd dat deze wedstrijd levensgevaarlijk kan zijn, maar er is haar ook beloofd dat één persoon de kans krijgt om de wereld beter te maken. Toch is dat niet waar ze op dit moment mee bezig is. Ze maakt zich vooral druk over de vraag waarom ze hier zijn. Kan de Ware, wie dat ook mag zijn, de wereld echt beter maken? Of kun je beter zorgen dat de mensen met je mee willen bewegen?

Maar eerst moet ze deze eerste dag in Antarctica maar eens zien te overleven.

Ze hebben allemaal dezelfde uitrusting gekregen: thermokleding, een bril, gezichtsbescherming. Verder hebben ze allemaal een klein extraatje waar niemand over praat: een plastic armband, die strak over haar handschoen sluit en warm aanvoelt op haar pols. Een tracker. Hartslag, locatie, beweging. Nog voor het signaal helemaal wegvalt, zal de organisatie al in actie komen.

De armband wordt warmer om haar pols. Ze leest wat er op de achterkant staat: EIGENDOM VAN H. GAMES, INC.

De deelnemers zitten dicht op elkaar gepakt in vijf Zodiac-botten. Ze zijn halverwege de ijskoude McMurdo Sound en varen naar het eiland Ross. Ondanks haar dikke handschoenen en gewatteerde parka trillen Aleks handen nu al van de kou.

Op het eiland zullen ze de laatste instructies krijgen voor de test van vandaag. Dat liet de Host – de stem die ze in Ohio voor het eerst hoorden – doorschemeren voordat ze naar de Zodiacs werden gebracht: ‘Vandaag gaan de spelen echt van start, en we zullen we zien wie van jullie het verdient om door de selectie te komen. Veel geluk allemaal, en geloof me als ik zeg dat dom geluk niet genoeg is op het eiland Ross. Jullie krijgen niet te horen op welke punten jullie beoordeeld worden. We houden het speelveld in de gaten. Dat verandert ieder uur.’

In Ohio was haar het laatste afgemeten zinnetje opgevallen dat veel spelers was ontgaan: ‘We zijn er niet op uit om te redden, we willen sturen.’ Ze had geen idee wat de Host daarmee bedoelde, dus ze liet het gaan.

Van zijn woorden gaat dezelfde kalme dreiging uit als van de berichten van een rampenzender. Het is een toontje dat ze vaker heeft gehoord. Hij heeft de deelnemers ingepeperd dat ze meedoen aan de gevaarlijkste wedstrijd uit de geschiedenis en de regels duidelijk uitgelegd. Alek kent ze nu al uit haar hoofd, want haar leven hangt ervan af.

Ze hebben te horen gekregen dat ieder moment van deze wedstrijd een test is. Tijdens die tests wordt bepaald wie beschikt over de vaardigheden en de leiderschapskwaliteiten om de wereld te redden. Zou dat waar zijn? Kan dat eigenlijk wel?

Ze hebben te horen gekregen dat de regels duidelijk zouden zijn en consequent gehandhaafd zouden worden. Dat de wedstrijd eerlijk zou verlopen.

Dat was de eerste leugen.

Toch is Alek vooral bang dat haar polsband na haar eerste fout zal ophouden met zoemen, en dat ze eindigt in een dichtgeritste lijkzak. Misschien al wel in het komende uur.

De Zodiac klapt op de zoveelste golf en stuitert over het water. Alek probeert niet te gillen en pakt de beugel voor zich nog steviger vast. Er vallen stukjes ijs van het metaal in het zeewater.

Ze kan zwemmen, dat is het probleem niet, maar wat gebeurt er als de boot omslaat? De watertemperatuur ligt rond het nulpunt. Hoe gaat het verder als ze langzaam bevriest?

Bij de volgende golf krijgt ze opnieuw een harde schok. Haar handschoen schuift van haar hand en de ijzige kou bijt in haar huid. Ze steekt haar arm door de metalen beugel zodat ze niet uit de boot kan vallen. Uit de brief begreep ze dat ze dapper zou moeten zijn.

Dapper zijn dus, zegt ze tegen zichzelf, al valt dat niet mee met die wind en dat water. In de onvoorstelbare, allesoverheersende kou van de McMurdo Sound, helemaal aan het einde van de wereld.

Ze drukt haar voeten steviger tegen de bodem en klampt zich vast aan de beugel. Tegen de tijd dat de boeggolf van de Zodiac voor hen hun boot bereikt, is ze er klaar voor.

Overeind blijven, zegt ze tegen zichzelf. En niet alleen in deze boot.

Ze denkt weer aan haar moeder, die ze in deze ijzige, onbekende wereld meer dan ooit mist. Hopelijk is ze veilig, in het kleine bergdorp waar ze zich twee jaar geleden hebben verschanst. Maar kortgeleden ging ook daar het luchtalarm af...

Alek is nog nooit zo ver van haar moeder vandaan geweest. Haar ouders hebben haar en haar zusje geleerd om te dromen, maar dat was in de tijd dat haar vader er nog was, voordat haar leven veranderde in een doorlopende nachtmerrie van razzia's en evacuaties.

Ze herinnert zichzelf er weer aan waarom ze hier is. Deze spelen, die de belofte van gevaar al waarmaken voor ze goed en wel begonnen zijn, zijn een nieuwe kans op het leven dat ze zich had voorgesteld. Op het leven dat ze volgens haar ouders had zullen leiden.

Dat mag ze niet vergeten, en zeker niet hier. Haar hart gaat wild tekeer, en de snijdende, ijskoude wind blaast zo hard in haar

gezicht dat ze nauwelijks adem krijgt. Het verbaast haar dat de stille tranen op haar wangen nog niet in ijspegels zijn veranderd.

Ze voelt zich net zo hulpeloos als vroeger, toen de oorlog overal om haar heen was. Toch wil ze niet dat de boot omkeert, en ze weet ook precies waarom. Deze wedstrijd is een kans, voor haar en voor de andere deelnemers, en ze doet iets wat ze niet meer heeft gedaan sinds het begin van de oorlog die haar familie heeft verscheurd: ze staat zichzelf toe om te dromen.

Ze droomt van een betere wereld voor zichzelf, voor haar zachtaardige moeder, voor iedereen. Op dit moment, nu ze kracht nodig heeft, voelt ze zich sterker door het besef dat ze bij de uitverkorenen hoort die de komende dagen zullen strijden om een onmetelijk fortuin.

Al ze tenminste lang genoeg leeft om de cheque te verzilveren.

Een miljard dollar. Dat is meer geld dan je in meerdere levens kunt uitgeven, maar Alek en de andere deelnemers beseffen dat ze eigenlijk strijden om een nog veel grotere prijs: de winnaar zal door de hele wereld als een held worden gezien, al lijkt dat nu nog een krankzinnig idee. Er kan er maar één winnen. Een van de duizend die een paar dagen geleden van over de hele wereld naar een maisveld in Ohio zijn gekomen.

Maar eerst moet ze deze dag doorkomen. Ze moet straks een verraderlijk stuk van de Erebus-gletsjer oversteken, en daar kan iedere stap je laatste zijn.

Dat is de eerste test, op de koudste plek op aarde.

Maar voorlopig ploegt ze nog door het ijskoude water in een vijf meter lange opblaasboot. Naast haar zit Hannah Wagner, speler 222. Het roodharige meisje uit Duitsland is een soort wonderkind en studeert oceanografie aan MIT. Ze is pas achttien, maar zit al in haar derde jaar. Hannahs blik blijft afdwalen naar details die anderen ontgaan. Zij zag in Ohio waar de luidsprekers hingen en op welke plekken geen camera's waren.

Naast Hannah, bij de boeg van de ranke boot, zit Wyatt Jordan, speler 77, een slimme student uit New York. Alek heeft gemerkt dat Wyatt in de korte tijd dat hij haar kent nogal onder de indruk is geraakt van Hannah.

‘Eerlijk gezegd ben ik best bang,’ biecht Hannah op aan Alek.

Voor Alek voelt het of Hannah niet alleen fysiek dichterbij is gekomen, maar rechtstreeks haar hoofd is binnengedrongen. Ze mocht het verlegen, briljante Duitse meisje op het eerste gezicht al graag, en in Ohio werden ze bijna direct vriendinnen. Alek had het gevoel dat ze een tweede kans kreeg om iemands grote zus te zijn. Ze weet al een beetje hoe sterk Hannah is, maar toch wil ze haar beschermen zoals een zus zou doen.

‘Pak je mijn mouw als we in erin vallen?’ vraagt Alek. ‘Samen komen we er wel doorheen.’

‘Het klinkt zo makkelijk als jij het zegt,’ merkt Hannah op.

Alek glimlacht. ‘Ik kom vaak kalmer over dan ik ben. Daar ben ik goed in,’ zegt ze.

Het valt niet mee met die harde wind in je gezicht, maar Hannah lacht terug. ‘Bedankt,’ zegt ze.

‘Waarvoor?’

‘Dat je een beetje op me let. Dat doe je al vanaf het begin, maar zonder dat het opvalt.’

‘Ik vond je aardig,’ zegt Alek. ‘Op het eerste gezicht. Ik weet niet of ik dit had gekund toen ik zo oud was als jij. Ik denk dat je een stuk dapperder bent dan ik.’

‘Hé, zoveel ouder ben je nou ook weer niet,’ zegt Hannah.

Aleks blik wordt serieuzer. ‘Jawel,’ zegt ze.

‘Zullen we dan maar een beetje voor elkaar zorgen?’ zegt Hannah. ‘Ik heb nooit een zus gehad.’

‘Ik wel,’ zegt Alek.

‘Waar is ze nu?’

‘Ze is dood,’ zegt Alek.

‘Wat verschrikkelijk,’ zegt Hannah.

Je moest eens weten, wil Alek zeggen, maar dan voelt ze iets: er trekt een zacht gebrom door de rubberboot, een trilling onder water. Opeens beukt er iets tegen de Zodiac, met de kracht van een torpedo. De boeg schiet omhoog uit het water.

‘Walvis!’ gilt Hannah nog voor de rest begrijpt wat er gebeurt. Haar ogen zijn groot van angst en ontzag als ze naar het water wijst. ‘Orka!’

De Zodiac wipt omhoog en kantelt.

Het water slaat Alek vol in het gezicht. De kou is bruut en overweldigend. Ze zijn in de McMurdo Sound gegooid. *In water dat zo koud is, verlies je eerst de controle over je handen en daarna over je geest*, denkt ze.

De kou werkt verlammend. Met kramp in haar longen klauwt ze zich een weg terug naar het oppervlak. Ze heeft nu al geen gevoel meer in haar armen en benen. Als ze eindelijk haar hoofd boven water steekt en met diepe teugen inademt, is ze op minder dan twintig meter afstand van een orka. De zwart-witte walvis is het grootste, meest angstaanjagende wezen dat ze ooit heeft gezien.

Ze kijkt om zich heen. De mensen die uit de boot zijn gegooid liggen in de donkere, schuimende golven. Ze zoekt wanhopig naar een spoor van Hannah Wagners rode haar, maar kan haar vriendin nergens ontdekken.

Ze ziet alleen de orka's, die overal lijken te zijn.

Dit is geen droom. Dit is een nachtmerrie.

